

Coerció i Conversió: Desvetllant el Problema de les Conversions Religioses Forçades al Pakistan

Introducció a la situació al Pakistan.

Els experts de l'ONU han expressat profunda preocupació per l'augment dels casos de segrestos, matrimonis forçats i conversions de nenes i dones joves pertanyents a minories religioses al Pakistan. Han demanat que es prenguin mesures immediates per a frenar aquestes pràctiques i garantir justícia per a les víctimes. Els experts han instat el govern pakistanès a prendre mesures immediates per a prevenir aquests actes, dur a terme recerques exhaustives de conformitat amb la legislació nacional i les obligacions internacionals en matèria de drets humans, i exigir responsabilitats als autors.

S'ha observat que aquest augment es produeix en víctimes d'entre 12 i 25 anys. Les estimacions suggereixen que fins a 1.000 dones i nenes de minories religioses s'enfronten a aquest destí cada any, però les xifres reals són difícils de determinar. Aquests casos solen quedar impunes, ja que la policia es mostra poc inclinada a investigar com cal.

En el seu lloc, els pares solen rebre certificats de conversió i matrimoni, i es considera que la nena s'ha convertit i casat voluntàriament. Els experts estan preocupats pels informes de nenes tan joves com les esmentades víctimes del tràfic, obligades a contreure matrimoni amb homes molt majors i coaccionades per a convertir-se a l'Islam, la qual cosa viola la legislació internacional sobre drets humans. Destaquen que aquests matrimonis i conversions es produeixen sovint sota amenaça de violència per a les nenes, les dones o les seves famílies.

Al Pakistan es practiquen conversions religioses forçades als membres de les minories religioses. Al Pakistan, l'Islam és la religió oficial. La majoria, el 96,5% de la població, segueix l'Islam, i els musulmans sunnites constitueixen el segment més nombrós. El 3,5% restant de la població inclou a persones que practiquen el cristianisme i l'hinduisme. Els autors d'aquests delictes tenen orígens i estatus socials diversos, però solen ser

homes que pertanyen a la comunitat musulmana majoritària. En alguns casos es tracta d'homes influents que manipulen a dones i nenes de minories religioses, mentre que en uns altres es tracta de segrestadors oportunistes que tenen com a objectiu a nenes de minories empobrides. Davant la probabilitat que els seus actes tinguin escasses conseqüències, aquests autors s'aprofiten que els seus delictes poden ocultar-se sota l'aparença de la conversió religiosa. Aquest avantatge els permet eludir el càstig pels seus actes. Nombrosos casos presentats a la recerca dels experts de les Nacions Unides corroboren aquestes observacions.

Encara que reconeixen els intents anteriors del Pakistan d'aprovar legislació per a prohibir les conversions forçades i protegir les minories religioses, els experts expressen la seva decepció per la persistent falta d'accés a la justícia per a les víctimes i les seves famílies. Assenyalen que les autoritats religioses, les forces de seguretat i el sistema judicial poden estar implicats en la facilitació d'aquests actes.

Els experts destaquen a més que el sistema judicial, a vegades, permet que es produeixin aquests delictes en acceptar proves fraudulentament dels agressors sobre l'edat de les víctimes, el seu consentiment per al matrimoni i la seva conversió. En alguns casos, els tribunals han fet un mal ús de

les interpretacions religioses per a justificar que les víctimes romanguin amb els seus agressors.

Els experts subratllen la importància de proporcionar accés a la justícia i igual protecció davant la llei a totes les víctimes, independentment del seu origen religiós. Demanen a les autoritats pakistaneses que adoptin i apliquin lleis que prohibeixin les conversions forçades, els matrimonis forçats i els matrimonis infantils, el segrest i el tràfic de persones, i que compleixin els seus compromisos internacionals en matèria de drets humans per a combatre l'esclavitud, el tràfic de persones i defensar els drets de les dones i els nens.

La legalitat de la conversió religiosa forçosa.

En els tribunals, la qüestió es presenta sovint com un assumpte religiós, i els advocats dels agressors apel·len als sentiments religiosos dels jutges al·legant que les nenes es van convertir voluntàriament a l'islam. En la majoria dels casos, les decisions afavoreixen als agressors, amb el que les nenes perden el contacte amb les seves famílies. Aquesta pràctica prospera en Sindh i Punjab a causa dels diversos actors implicats, entre ells els clergues, que exerceixen un paper crucial en el procés de conversió i matrimoni. La tolerància d'aquestes pràctiques per part de funcionaris i

polítics es deu al temor a les tensions i conflictes religiosos.

Amb freqüència, els tribunals donen prioritat a l'aplicació de les lleis religioses sobre les lleis civils vigents, ignorant-les per complet. Un exemple il·lustratiu és el cas de Homa Younus, una nena catòlica de 14 anys que va ser segrestada i convertida a la força. Malgrat la Llei de Restricció del Matrimoni Infantil de la província de Sindh, que prohibeix els matrimonis per sota dels 18 anys (mentre que a nivell nacional l'edat és de 16), el Tribunal Superior de Sindh va optar per invocar la llei religiosa. El tribunal va determinar que una nena pot casar-se una vegada que ha experimentat el seu primer cicle menstrual, segons la xaria. Aquest cas exemplifica la complexa i conflictiva interacció entre tres marcs jurídics diferents: la llei federal, la legislació provincial i les interpretacions religioses. Com sol ocórrer, les minories són les més vulnerables en el context d'aquests enfrontaments.

A les violacions generalitzades dels drets de les minories se suma l'alarmant ús indegut de les lleis contra la blasfèmia. Aquestes lleis, fermament establertes en el Codi Penal del Pakistan, ofereixen una àmplia definició de blasfèmia. Donat el clima polític, social i cultural del país, aquestes lleis sucumbeixen sovint a la irracionalitat i la hipersensibilitat. Gairebé tot el que contradiu les

creences de la majoria pot ser qualificat de blasfem. Al Pakistan, on la religió exerceix una influència significativa, les acusacions de blasfèmia basten per a sotmetre a les persones a humiliacions i traumes públics i, en els casos més extrems, poden fins i tot provocar la mort.

Davant l'augment dels segrestos forçats, hi ha hagut diversos intents d'il·legalitzar la conversió forçada a la regió de Sindh, al sud del Pakistan. A l'octubre de 2021, una comissió parlamentària va rebutjar un projecte de llei contra la conversió forçada. Malgrat les protestes de legisladors pertanyents a comunitats minoritàries, el Ministeri d'Assumptes Religiosos es va oposar a la llei proposada. En 2016, es va promulgar una llei a la província de Sindh que declarava la conversió forçada delictu punible amb cadena perpètua. No obstant això, el governador de la regió es va negar a ratificar la legislació.

Atès que la legislació pakistanesa no protegeix les joves, els familiars intenten confiar en la policia perquè faci justícia. No obstant això, els familiars de les víctimes denuncien que la policia no sol prendre's de debò les seves denúncies, ja que es nega a registrar-les o desestima els segrestos com a "matrimonis per amor". Els segrestadors obliguen les víctimes a signar documents que testifiquen falsament la seva edat legal per a contreure

matrimoni, així com el seu matrimoni voluntari i la seva conversió. La policia utilitza després aquests documents com a prova que no s'ha produït cap delictes. Les conversions forçades prosperen sense control en una xarxa lucrativa en la qual participen clergues islàmics que solemnitzen els matrimonis, magistrats que legalitzen les unions i policies locals corruptes que ajuden els culpables negant-se a investigar o sabotejant les recerques, afirmen els activistes de protecció de la infància.

La història de les dues germanes.

En 2019, el poble Sindi es vió assotat per la desaparició de Reena i Raveena i la festivitat del Holi va quedar marcada per la tragèdia. Les noies, dues germanes hindús, van ser segrestades aquest mateix març per a ser casades amb dos homes que, com a poc, els doblegaven l'edat: Safdar Ali i Barkat Ali. Tots dos estaven ja casats i tenien fills. Tanmateix, això no va ser impediment per a segrestar i obligar a les dues germanes a contreure matrimoni forçós amb ells amb el propòsit ultimo de convertir-les a l'islam i desproveir-les de tota

Photo: Reuters

identitat que les vinculés a la seva antiga comunitat i família.

Els fets es van desenvolupar un dimecres quan diversos homes armats es van emportar a les germanes de la seva casa. L'endemà, van ser convertides a l'islam en el Bharchundi Sharif, un santuari sufí i després d'això casades a la província de Punjab on l'edat requerida és de tan sols 16 anys. Poc temps més tard, un vídeo viral de les germanes va sortir a la llum. En ambdues declaraven que estaven bé i que havien accedit de manera lliure i voluntària a abraçar l'islam com a nova religió.

En el seminari de Dargah Bharchundi Sharif, joves hindús són convertides ràpidament a l'islam i casades segons un patró establert. Després de la conversió, tallen els llaços familiars i assumeixen responsabilitats legals per elles. Existeixen acusacions de conversió forçada, però el Pir (líder religiós) nega qualsevol coacció. No es coneixen casos de noies que tornin a les seves famílies. Els activistes denuncien la falta de poder de la vulnerable minoria hindú per a enfrontar al Pir i els seus seguidors, influents des del punt de vista polític i religiós.

La comunitat Sindi va quedar devastada, però va semblar no ser sentida per les autoritats pakistaneses ni la justícia local, la qual va tancar

l'orella davant la tragèdia. L'argument principal va ser que es tractava d'una cosa consentida, simplement d'amor juvenil. Raveena tènia 15 anys i Reena, 14. Totes dues vivien en Gotki, a la província de Sindh i les seves vides acabaven de canviar per complet. En els documents legals i de conversió les seves edats havien canviat. Ara figurava que tenien 19 i 18 anys respectivament. Les entrades en els seminaris es registraven a mà sense que constés data de naixement i únicament figurava la seva edat en el moment de la conversió. Ara ja no es deien Reena i Raveena, sinó que havien estat canviades de nom com Nadia i Aasia. Van ser casades ràpidament amb tots dos homes, tal com afirmava el líder religiós, "perquè ningú pugui acusar-nos de mantenir amb nosaltres a una noia soltera."

Lal, el pare d'ambdues, juntament amb altres 2.000 hindús va liderar les protestes que es van materialitzar en el bloqueig de l'autopista local. No obstant això, a més de mobilitzar les protestes, la família va presentar un informe al·legant el segrest davant les autoritats, les quals, aparentment semblava que anaven a fer alguna cosa. Aquest mateix març, a la fi de mes, el Tribunal Superior d'Islamabad va ordenar que totes dues germanes fossin traslladades a un centre d'acolliment per a dones.

Però el que semblava haver acabat bé va tornar a tornar-se en una tragèdia quan l'11 d'abril el mateix tribunal va concloure que no s'havia tractat d'un matrimoni forçat amb propòsits de conversió. El president del tribunal havia format una comissió amb cinc membres per a indagar en el tema i veure si s'havia tractat d'una conversió forçosa o no. Es va concloure que les germanes no eren menors i que s'havia tractat de conversió facilitada. El resultat d'aquesta decisió va ser desastrós perquè les germanes van continuar vivint amb sengles esposos sense cap trava per part de les autoritats pakistaneses.

De totes maneres, tant el pare com el germà de les nenes no es van rendir en la seva lluita, negant-se a creure que s'havien casat per voluntat pròpia i que les declaracions que havien manifestat enfront del tribunal eren fruit d'una intensa coacció per part dels seus segrestadors. A més, la família hindú guardava severes sospites cap a Mian Mithu, el Pir del santuari Bharchundi Sharif, un dels majors centres de conversions forçades al país. En una ronda de premsa, amb l'objectiu de netejar el seu nom va declarar que: "En els últims 200 anys, cap hindú s'ha convertit a l'islam per la força. Tots aquests homes, dones, nenes i nens, pertanyen a la comunitat hindú o a qualsevol altra, acudeixen a nosaltres per a canviar de religió per decisió pròpia. No se'ls obliga a convertir-se".

No obstant això, això queda lluny de la realitat, perquè les xifres que recull la HRCP són molt diferents i la comunitat hindú afirma que és fins i tot major.

Encara que la història no ha desembocat en la mort de cap de les dues germanes, com si que ha succeït en altres casos en els quals el destí de les noies ha estat molt més fatídic. El cas de Reena i Raveena va quedar tancat i va devastar als seus familiars emocional i financerament.

Raveena va concedir una entrevista a Ràdio Mashaal després de la seva conversió. Va narrar la seva conversió, probablement, una història que ocultava profundes cicatrius invisibles. Les seves paraules, malgrat això, no fluïen lliurement, sinó que estaven captives pel pes de les circumstàncies coercitives en les quals es trobava. Raveena va compartir com la seva suposada decisió de convertir-se a l'islam. Va esmentar que la decisió, tant seva com la de la seva germana, va néixer del desig si es fes musulmanes després de veure als musulmans del seu poble quan vivien amb els seus pares, amb els quals va afirmar tenir també tensions. Raveena també va descriure la trobada amb el seu actual espòs. L'intercanvi de números de telèfon va desencadenar una sèrie d'esdeveniments que la van conduir cap a un matrimoni islàmic. Després de la seva conversió,

Raveena va començar a conviure sota el mateix sostre amb la primera esposa del seu marit, amb la qual deia viure com si anessin germanes. Raveena va afirmar que ja no trobava a faltar als seus pares, encara que el seu marit li permetia mantenir un contacte limitat amb ells. Amb tot, les paraules que pronunciava portaven el segell inconfusible de la coacció, com si el seu espòs fos present en cada frase, dirigint i filtrant el seu discurs.

Darrere d'aquesta entrevista, vetllada per una capa d'aparent normalitat, es trobava una història d'opressió i control. Raveena era només una nena que havia estat arrabassada de la seva identitat i forçada a abraçar una fe que no era la seva.

Altres casos.

Simran Kumari va desaparèixer l'agost de 2020, en la mateixa província i fins i tot districte en el qual van desaparèixer les germanes Reena i Raveena un any abans. I va arribar al mateix lloc, al seminari Mitha. En aquest moment tenia 17 anys i en un vídeo seu que es va fer viral poc després de la seva desaparició declarava que volia abraçar l'islam com a nova religió i casar-se amb el seu nou marit amb el qual, en paraules seves "volia viure en felicitat". Poc després un jutge va prohibir que la seva família pogués recuperar-la i la policia es va negar en rotund a investigar el seu cas. Tot després d'un fil argumental que passava per "protegir una dona

que lliurement havia abraçat l'islam". Res més lluny de la realitat. Ara Simran estava casada i figurava en els registres com a dona de 21 anys d'edat.

A l'octubre d'aquest mateix any, Arzoo Tall, una nena de tretze anys, va desaparèixer de la seva residència en el centre de Karachi, situada a la província de Sindh. Preocupats i desesperats, els seus pares van denunciar ràpidament la seva desaparició a les autoritats, instant-les a localitzar-la. L'endemà passat, la policia va informar els angoixats pares que la seva filla s'havia convertit a l'islam i s'havia casat amb el seu veí musulmà, un home de quaranta anys.

Només amb un mes de diferència, i també a la província de Sindh, la mateixa però al sud, a la regió feudal de Kashmore, va tenir lloc un altre penós incident. Sonia Kumari, de tretze anys, va ser segrestada, deixant als seus pares sumits en l'angoixa. L'endemà, la policia va comunicar als seus pares l'esquinçadora notícia que Sonia havia renunciat suposadament a l'hinduisme i abraçat l'islam.

Remuntant-nos a l'any passat, en un cas més recent, Pooja Kumari tenia 15 anys i vivia a la ciutat de Sukkur, al Pakistan. Era la major de diverses germanes, però al març de 2022, dues setmanes després que un home musulmà de família influent

estigués assetjant-la perquè es convertís a l'islam, van trobar el seu cadàver. Pooja havia rebut diversos tirs per haver-se resistit al segrest, la conversió i el matrimoni forçats. Els autors del crim el van admetre. No hi ha informació definitiva sobre el processament de l'autor, Lashari. Els seus pares havien advertit ja a la policia local, però no es van prendre mesures i això va ser un dels motius pels quals el destí de Pooja va ser fatal.

Conclusió.

Una vegada avaluat com es tracten jurídicament els casos de conversió forçada al Pakistan, s'observa com el sistema jurídic pakistanès es troba sovint a conflictes de dret aplicable. L'actual dispersió normativa fa que les víctimes s'enfrontin amb freqüència a una gran inseguretat jurídica en els judicis que estan per venir, si és que n'hi ha. A més, els jutges solen tenir prejudicis religiosos, per la qual cosa són incapaços d'aplicar qualsevol legislació de manera imparcial. Aquests casos han deixat a les víctimes a la mercè dels seus agressors, sense cap protecció de facto dels seus drets humans. A més de la falta de protecció legal de les víctimes, els agressors solen seleccionar a víctimes de baix nivell socioeconòmic. Les famílies de les víctimes no tenen mitjans econòmics per a plantejar cap acció legal i, si ho fan, queden devastades financerament.

Davant aquestes violacions dels drets humans, la comunitat internacional ha reaccionat més aviat poc o res. L'any passat, els Estats Units va incloure al Pakistan en una llista de "països especialment preocupants" per violacions de la llibertat religiosa. Aquesta és la principal i única reacció rellevant que han tingut els actors internacionals en relació amb la conversió religiosa forçada al Pakistan. És imperatiu que els Estats deixin de costat les seves agendes polítiques i parin atenció a les greus violacions de drets humans que es produeixen al Pakistan.

La religió sembla legitimar situacions que prenen la vida d'aquestes nenes i les seves infàncies. Ja no és una mera qüestió de llibertat religiosa sinó que abasta temes molt més complexos. El dret al lliure desenvolupament, a la integritat física i moral es veuen posats en perill. S'obliga a nenes, en contra de la seva pròpia voluntat, a contreure matrimoni amb homes que els dobleguen o fins i tot tripliquen l'edat. Perquè és evident que aquest tipus de decisions no són lliures. Renunciar a la infantesa per a abraçar una suposada nova fe no és una cosa que desitgi ni hagi de desitjar ningú. Les infàncies s'estan veient vulnerades. I ni les autoritats pakistaneses ni la comunitat internacional semblen adonar-se. Romandre de braços plegats davant una situació com aquesta és ser còmplice de violacions

dels drets de les nenes que es reiteren una vegada
i una altra.

Inés Cirera de Tudela, Berta Sitjar Armisén

Dret i Global Governance

Esade, Universitat Ramon Llull

Referències bibliogràfiques

- Central Intelligence Agency. (2023, juliol). Pakistan. Central Intelligence Agency. <https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/pakistan/#people-and-society>
- Farrukh, R. (2022, 31 de març). She Died Resisting an Abduction. Hundreds Like Her Are Forced Into Marriage. Pooja Kumari Died Resisting an Abduction. Hundreds Like Her Have Been Forced Into Marriage in Pakistan. <https://www.vice.com/en/article/bvna9z/pooja-kumari-killed-abduction-forced-marriages-hindu-girls-pakistan>
- Forced Conversion of Minority Girls and Women in Pakistan. (2017). <https://uprdoc.ohchr.org/uprweb/downloadfile.aspx?filename=4376&file=EnglishTranslation>
- Jain, J. (2022, novembre). On the forced conversion of minorities in Pakistan. Oxford Political Review. <https://oxfordpoliticalreview.com/2022/11/22/on-the-forced-conversion-of-minorities-in-pakistan/>
- Janjua, H. (2022, 31 de març). Pakistan: Hindu girl's killing reignites forced conversion fears. Religion News | Al Jazeera. <https://www.aljazeera.com/news/2022/3/31/pakistan-hindu-girls-killing-reignites-forced-conversion-fears>
- Johns, M., Ochab, E., Rehman, J., & Preston, N. (2021, setembre). Abductions, Forced Conversions, and Forced Marriages of Religious Minority Women and Girls in Pakistan. The APPG for International Freedom of Religion or belief . <https://appgfreedomofreligionorbelief.org/media/APPG-Pakistan-Minorities-Report.pdf>
- Khattak, D. (2021, 20 d'abril). Inside Pakistan's "conversion factory" for Hindu brides. RadioFreeEurope/RadioLiberty. <https://www.rferl.org/a/pakistan-hindu-brides-conversion-sindh/31205637.html>
- Pakistan: UN experts urge action on coerced religious conversions, forced and child marriage. OHCHR. (2023, 16 de gener). <https://www.ohchr.org/en/press-releases/2023/01/pakistan-un-experts-urge-action-coerced-religious-conversions-forced-and>
- Sahoutara, N., & Ousat, A. (2019, 10 de novembre). The strange case of the silent women. Dawn.com. <https://www.dawn.com/news/1515863/the-strange-case-of-the-silent-women>

Publicat per:

**Asociación para las
Naciones Unidas
en España**
United Nations Association of Spain

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Igualtat
i Feminismes**

ANUE no fa necessàriament com a seves les opinions expressades pels seus col·laboradors.